

பர்மாவும் பழங்காலத் தமிழரும்

மாத்தளை சோழ
எழுத்தாளர்
ஆஸ்திரேலியா

பர்மா என்ற பெயரை மியன்மார் என மாற்றிவிட்ட போதும் அவ்விரு பெயர்களுமே, அங்கு பெரும்பான்மையாக வாழும் பர்மில் (BURMESE) பாமர் (BAMER) ஆகிய இனங்களையே, குறிக்கும் பெயர்களாகும். சமஸ்கிருதத்தில் 'பிரம்மதேசம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. அதுவே பிற்பாடு பிரம்மா, பிரம்மா, பர்மா என ஆனதாகவும் சொல்வர். பழங்காலத்தில் 'மாறன் மாதேயம்' என்றும் அழைத்தனர். மாறன் என்பது பாண்டிய மன்னர்களின் குலப்பெயர்களில் ஒன்று. பாண்டிய மன்னர்களில் ஒருவரின் பெயர் பழையன் மாறன் என்பதாகும். இவன் தன்னை மீனவர் கோன் என்றும் அழைத்துக் கொண்டுள்ளான். பாண்டியனின் கொடியில் மீன் சின்னம் உள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. கி.பி. முதலாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பாக இம்மன்னனும், இவனுடைய பரம்பரையும் பர்மாவை ஆண்டுள்ளனர் என ஒரு தகவல் இருக்கின்றது. புகழ் பெற்ற கடற்பயணி மார்க்கபோலோ பாண்டியர்களை மீன் அரசென்றே குறிப்பிடுகின்றார். அவர் பர்மா கடற்பகுதியோடு பயணம் போயிருக்கிறார். மாறன்மார்கள் பர்மாவை ஆண்டதால் பாலி மொழியில் மாறன் மாதேசம் என்று இதனைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அந்த மாறன் மா தேசம், 'மாறன்மா'வாகி மியன்மா எனக் காலப்போக்கில் மருவியிருக்கலாம்.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழர்கள் இங்கு குடியேறியிருக்கின்றனர் என்பதை பர்மிய வரலாற்றில் பார்க்கலாம். பர்மாவில் முதல் மன்னனும், முதன் முதலில் பர்மாவில் அரசாட்சியை நிறுவியவனும் தென் இந்தியாவில் இருந்து வந்தவனே. பழங்காலத்தில் இந்தியா, சீனா, மங்கோலியா ஆகிய நாடுகளிலிருந்து மக்கள் தரை வழியாகவும் கடல் வழியாகவும் பர்மாவிற்கு வந்து குடியேறியுள்ளனர். ஏற்கனவே பர்மாவில் வாழ்ந்து வந்த நாடோடி மக்களுக்கும், குடியேறியவர்களுக்கும் இரத்தக் கலப்பு உண்டாகி பிறகு தனித்தனி இனத்தவர்களாகவும், வெவ்வேறு மொழி பேசுபவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர்.

பர்மாவின் வடபாகத்தில் வாழ்ந்தவர்களை பர்மியர்கள் என்றும், தென் பாகத்தில் நிலை கொண்டவர்களை மானர்கள் (தலைங்கர்) என்றும் சொல்லப்பட்டது. இவர்களில் வட இந்தியாவின் தொடர்பு பர்மியர்களுக்கும், தென்னிந்தியாவின் தொடர்பு மானர்களுக்குக் கடல் மார்க்கமாகவும் ஏற்பட்டன. மேலும் மானர்கள் அதிநாகரிகம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் தென் இந்திய நாகரிகத்தையும், கலைஞானத்தையும் உண்மையான பௌத்தத்தையும் பர்மாவில் புகுத்தியவர்கள்.

தென் பர்மாவின் மானர்களுக்கும் தென்னிந்தியாவிற்கும் நெருங்கிய உறவு இருந்தது. முற்காலச் சோழ மன்னனான கரிகால் வளவன் கடல் மார்க்கமாக படையெடுத்து, வெற்றி கண்டு பர்மாவின் கீழ்ப்பகுதியான பேச (பக்கோ) வரை அரசாட்சி புரிந்ததாகச் சரித்திரக் கூறுகள் உள்ளன. இன்றும் பர்மாவின் தென் பகுதியில் தமிழர் குடியிருப்புகள் அதிகமாக உள்ளதைக் காணலாம். கடல் மார்க்கமாக வந்த தென்னவர்கள் பர்மாவின் தெற்குக் கடல் பகுதியில் அக்காலத்துறை முகப்பட்டினங்களில் ஆங்காங்கே குடியேறியிருப்பதே அதற்குச் சான்றுகளாகும்.

2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எழுதப்பட்ட (பத்துப்பாட்டு எனும் தொகுப்பில்) 'பட்டினப்பாலை' என்ற நூலில் பர்மாவை காழகம் என அழைக்கின்றார் அதனை எழுதிய கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார்...

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும் -185

காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும் -190
ஈழத்து உணவும் காழகத்து ஆக்கமும்

என்ற பாடலில் இடம்பெறும் 'காழகத்து ஆக்கமும்' என்ற சொல் (காழகம் + ஆக்கம்) பர்மாவைக் குறிக்காது மலேசியாவில் இருக்கும் கடாரத்தைக் குறிக்கும் என்று ஒரு வாதமும் உண்டு, பாடலில் வரும் ஆக்கம் என்பதற்கு 'படைப்பு, செல்வம், பொன், ஈட்டம், பெருக்கம், உண்டு பண்ணுகை' என பல அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. பாடலின் கருத்துப்படி காழகத்திலிருந்துபொன்னோ, செய்யப்பட்ட பொருளோ, நவரத்தினங்களோ வந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் காழகம் கடாரமாய் இருக்க முடியாது. கடாரத்தில் பொன்னோ, நவரத்தினங்களோ இல்லை. கடாரம் இருக்கும் நிலப்பகுதியில் விவசாயம் தான் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் பர்மாவில் பொன்னும், நவரத்தினங்களும், வைரங்களும் நவதானியங்களும், வாசனைத் திரவியங்களும் மிகுதி. தேக்கு மரங்கள் அதிகம் தேக்கு மரச் சிற்பங்கள் மிக மிக அதிகம்.

அசோக மன்னரின் காலத்தில் பர்மாவுக்கு வந்த இந்திய வர்த்தகர்கள் பர்மாவைத் தங்கங்களின் பூமி (சுவர்ண பூமி) என்று சொன்னதை பௌத்த மத ஜாதகக் கதைகள் உறுதி செய்கின்றன. மேலும் பரிபாடலில் சொல்லப்பட்ட சோழ மன்னன் கரிகால்வளவன் அவனைத் திருமாவளவன் எனவும் அழைப்பர். அவன் இராஜராஜசோழனுக்கு முற்பட்டவன். அவனை முற்காலச் சோழர் என்பர். அவன் காலத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் பன்னாட்டு மரக்கலங்கள் வந்து போயிருக்கின்றன. அவன் காலத்தில் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு நடக்கவில்லை. ஆனால் சோழநாட்டு வணிகர்கள் தென்கிழக்காசிய நாடுகளுக்குப் போயிருக்கின்றனர். ஆகவே கடாரம் வேறு, காழகம் வேறு என முடிவுக்கு வருகின்ற போது கழகம் பர்மா என்பதுதான் சரியானதாகும்.

பண்டைய காலத்திலிருந்தே நிலம், கடல் மூலம் தமிழ் நாட்டிற்கும் பர்மாவிற்கும் தொடர்பு இருந்துள்ளது. இந்தியாவின் வடகிழக்குத் திசை வழியாக வங்காளப் பிரதேசம் மூலமாகத் தமிழர்கள் பர்மாவுக்குப் போயிருக்கின்றனர். அது நிலம் வழியான தொடர்பு, கடல் வழியான தொடர்பும் உண்டு. இவ்விருவகை பயணமும் அமைதி வழியாக, வர்த்தக நோக்கில் நடந்திருக்கின்றன. ஆயினும் பர்மா தமிழ்நாடு தொடர்பு தோன்றிய முதற் காலக்கட்டம் பற்றிய தெளிவான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. பட்டினப்பாலை நூலில் கரிகால் வளவனின் பூம்புகார் பட்டினத்துறைமுகத்தில் வடமலை, குடமலை, தென் கடல், கங்கை, காவிரி, ஈழம், காழகம் என பல்வேறு இடங்களைப் பற்றியக் குறிப்புகள் வருகின்றன. கரிகால்வளவன் காலத்தில் அயல்நாட்டு வர்த்தகத் தொடர்புகள் இருந்தன என்றால் அதற்கு முந்திய காலத்திலேயே தொடர்புகள் உருவாகி இருக்கலாம்.

தமிழ் நாட்டில் நிலை கொண்ட பல்லவ மன்னராட்சி கி.பி. 275 இல் நிறுவப்பட்டது. இந்த பல்லவ ஆட்சியில் வந்த மூன்றாவது நந்திவர்மன் (847-872) சேரர், சோழர், பாண்டியர், வட நாட்டரசர் ஆகியோரிடம் திறை வாங்கி ஆட்சி புரிந்திருக்கிறான். அவனிடம் கடற்படையும் இருந்திருக்கிறது. ஆகவே அவன் காலத்தில் உருவான கடற்படையினருக்குச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. அதன்படி பல்லவர்களுக்கும் பர்மிய நாட்டிற்கும் தொடர்புகள் இருந்திருக்கின்றன. பல்லவ கிரந்த கையெழுத்து முறை பர்மிய மொழியில் மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன.

தொடக்கத்தில் பௌத்தர்களாக பல்லவர்கள் இருந்த போது காஞ்சிபுரத்திலிருந்து புத்த சமயக் கருத்துக்களுடன் பல்லவ எழுத்து, நாகரிகம், பண்பாடு என்பன தட்டாம் எனும் சுவர்ண பூமிக்கு (THATON- பர்மிய கடலோர நகரம்) புத்தத் துறவிகளால் கொண்டு வரப்பட்டன. எனப் பர்மியப் பண்பாட்டு வரலாறு (இர.ந.வீரப்பன் எழுதியது) கூறுகிறது. காஞ்சிபுரத்தைப் பற்றியும் மற்ற புத்த சமய அறிஞர்கள் பற்றியும், தமிழ்நாட்டைப்பற்றியும் தலைங் (TALAING RECORDS) பதிவுக் குறிப்புகளில் இருக்கின்றன. எட்டாம் நூற்றாண்டில் அதாவது கி.பி. 765 இல் இந்தியாவில் அரசியலில் குழப்பம் தோன்றியதால் நான்கு பிராமண குல மரபுக்குழுக்கள் கிழக்குத் திசை வழியாக வனியாராவிலிருந்து பர்மா, பெகு, லாவோஸ், சியாம், கம்போடியா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்றன. இக்கால கட்டத்தில் தான் ஹர்ஷர், புலிகேசி, நரசிம்மவர்மனுக்கு இடையே போராட்டங்கள் ஏற்பட்டன. இப்போராட்டங்கள் இக்குடிபெயர்வு நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

சோழர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் பர்மாவுக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் இருந்த உறவு வளர்ந்தது. சோழர்கள் ஆட்சியின் போது பர்மாவின் சில பகுதிகளைச் சோழர்கள் கைப்பற்றினார்கள். கி.பி. 1025 இல் இராசேந்திர சோழன் கடாரம் எனும் கடலோரப்பகுதி மீது படையெடுத்தான். அதனைக் கலிங்கத்துப் பரணியில்

களிறு கங்கை நீர் உண்ண, மண்ணையில்
காய் சீனத் தொடே கவவு செம்பியன்
குளிறு வெண் திரைக் குரை கடாரமும்
கொண்டு மண்டலமும் குடையுள் வைத்தும் (203)

என்ற பாடலில் கடல் கடந்து சென்று கடாரத்தை வென்று அதனை தன் ஆட்சியின் கீழ்க்கொண்டு வந்தான். இராசேந்திர சோழன் என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது. அந்தப் படையெடுப்பின் போது ஸ்ரீ விசயம், பண்ணை, மலையூர், மாயிருடிங்கம் இலங்கா சோகம், பப்பாளம், இலிம்பங்கம், வளைப்பந்தூர் தக்கோலம், தமாலிங்கம், இலா மூர்தேசம், நக்கவாரம் ஆகிய இடங்களைக் கைப்பற்றினான். அவன் கைப்பற்றிய இடங்களில் கடாரம் மலேசியாவின் மேல்கரையில் தென்பக்கத்தில் தற்போது கெடா (KEDAH) என்றிருக்கிற கடலோர நகரமாகும். ஸ்ரீ விசயம் என்பது சுமத்ரா என்று இக்காலத்தில் அழைக்கப்படும் சொர்ண தீவத்திலுள்ள பாலம் பாங் என்னும் ராச்சியமாகும். பண்ணை என்பது சுமத்ராவின் கீழ்க் கரையிலுள்ள ஊராகும். அது இப்போது பனி (PANI) அல்லது பனை (PANEL) என்று அழைக்கப்படுகின்றது. மலையூர் என்பது சுமத்ராவின் கீழ்க்கரையில் இருந்தது என்றும், மேல்கரையில் இருந்தது என்றும் சொல்லப்படுகிறது. எனவே அது எங்கிருந்தது என்பது குறித்து தெளிவு காணப்பட்டவில்லை.2 ஆனால் அந்நாட்டில்தான் மலையூர் என்னும் ஆறு ஓடியது என ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்கிறார்கள்.3 ஹாலண்டு தேச ஆய்வாளர் அது ஜம்பி (Jambi) என்னும் நாடு என உறுதி செய்கின்றார்.4 மாயிருடிங்கம் என்பது மலேயாவின் நடுவில் இருந்ததாம். சீன நாட்டவர் அதனை ஜிலோடிங் (JI LOTING) என்று வழங்கியுள்ளனர். இலங்கா சோகம் கெடாவிற்கு தெற்கே இருந்தது.5 பப்பாளம் என்பதை மகாவம்சம் பப்பாளமா என்கின்றது. பப்பாளம் என்ற நாடு ஒன்று முற்காலத்தில் இருந்தது என்பதை குலோத்துங்கச் சோழன் பிள்ளைத் தமிழில் 'மாளுவம் சோமை பப்பாளம்' என்று ஒட்டக்கூத்தர் கூறியதில் அறிய முடிகிறது. சிங்கள வேந்தனாகிய முதலாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆணையின் படி 'அருமண தேசயத்தின் மீது கி.பி.1165இல் படையெடுத்துச் சென்ற ஆதிச்சன் என்ற படையெடுக்கலைவன் பப்பாளத்தில் தான் முதலில் இறங்கினான் என்று மகாவம்சம் கூறுகிறது. பர்மிய சரித்திரக் குறிப்புகள் முதலாம் பராக்கிரமபாகு கடற்படைகளோடு வந்து பர்மாவின் பஸ்ஸீன் (BASSEIN) நகரத்தைக் கைப்பற்றி உக்காமா என்ற நகரத்தையும் கைப்பற்றியதாகச் சொல்கின்றன. ஆனால் உக்காமா என்ற பெயரில் எந்த நகரமும் பர்மாவில் இல்லையென்ற போதும் பஸ்ஸீன் நகரம் பர்மாவில் இருப்பது தான் எனத் தெரிகின்றது. முட்டமா அல்லது உக்கலப்பா (ரங்கன்) என்கிற நகரமே உக்காமா எனச் சொல்லியிருக்கலாம் என்கின்றனர்.

பர்மிய ஆய்வாளர்கள் ஆக இவற்றை ஆய்வு செய்து பார்க்கின்ற போது முதலாம் பராக்கிரம பாகுவின் கடற்படை வந்த நாடு பர்மாதான். அதனைத் தான் பப்பாளம் என்கிறது மகாவம்ச நூல்.

தக்கோலம் என்பதை கிரேக்க ஆசிரியரான தாலமியால் 'தகோலா' என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தக்கோலம் நாட்டிலிருந்து அகில் (வாசனைப்பொருள்) இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த தக்கோலம் மலேயாவின் தெற்கே மேல்கரையிலுள்ள 'தகோபா நகரமே (TAKOPA) பழைய தக்கோலம் என்பது அறிஞர்கள் கருத்து.

தமாலிங்கம் (சீனநூல்களில் தன்மாலிங் TANMANLING) மலேயாவின் கீழ் கரையில் குவாண்டன் (KWANTAN) என்னும் ஆறு கடலோடு கலக்குமிடத்தில் தெமிலிங் என்னும் நகரமாகும். தமாலிங்கத்திலிருந்து இலங்கா சோகத்திற்குச் செல்வதற்கு தரைவழிப்பாதையும் கடல்வழிப்பாதையும் இருந்தது. இலாமுரி தேசம் என்பது சுமத்ராவின் வடபகுதியிலிருந்த நாடு, அதனை கடற்பயணி மார்க்கபோலோ லம்பிரி (LAMBRI) என்றும், அரேபியர் லாமுரி (LAMURI) என்றும் சீனர் லான்வூலி (LANWOULI) என்றும் அழைத்தனர்.

நக்காவாரம் என்பது நிக்கோபார் (NICOBARISLANDS) தீவுகள் என இன்றும் அழைக்கப்படுகிறது. ஆகவே கடாரப் படையெடுப்பில் நம் இராசேந்திர சோழன் கைப்பற்றியதாகச் சொல்லப்படும் நாடுகளும், நகரங்களும் சுமத்ராவிலும், மலேசியாவிலும் அவற்றைச் சூழ்ந்தும் இருத்தல் வேண்டும். இராசேந்திர சோழன் காலத்துத் தகவல்களின்படி கடாரம் மலாயாவிலும், பப்பாளம் பர்மாவிலும் இருக்க வேண்டும்.

கடாரம் தாய்லாந்தையும் மலேயாவையும் இணைக்கும் வால் போன்ற பகுதியில் இருக்கும் கடலோர நகரம் அதன் சீழே சற்று தொலைவில் சிங்கப்பூர் இருக்கிறது. பர்மாவின் ரங்கூன் வெகு வெகு தூரத்தில் இருக்கிறது. கெடா என்கிற கடாரத்தின் அருகே சுமத்ரா, மலேயா, சயாம் எல்லை என்பன அருகருகே இருக்கிறது. வரைபடத்தைப் பார்க்கின்ற போது கடாரம் வேறு காழகம் வேறு என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. பரிபாடல் மட்டுமே காழகம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. பரிபாடலில் சொல்லப்பட்ட கரிகால் வளவனின் காலமும் இராசேந்திர சோழனின் காலமும் வேறு வேறு. கரிகால் வளவன் முற்காலச் சோழன் ஆகும்.

பர்மாவில் இருந்த 'பெகு' என்ற அரசுக்கு எதிராக இராசேந்திர சோழன் படையெடுத்ததாக நம்பப்படுகிறது. வங்காளத்தின் வழியாக இப்படையெடுப்பு ஏற்பட்டிருக்கும் என்றும் இரண்டு முறை கடல் வழியாகவும் ஒரு முறை நிலத்தின் வழியாக பர்மாவின் மீது இராசேந்திர சோழன் படையெடுத்தான் என்று ஆய்வறிஞர் ஆர்.ஸி. மசூம்தார் கூறுகின்றார். அகழ்வாராய்ச்சிச் சான்றுகளும் இப்படையெடுப்பை உறுதி செய்கின்றன. பெகுவிற்கு அருகே இரண்டு கருங்கல் தூண்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இராசேந்திர சோழன் கி.பி. 1025 -1027 ஆண்டுகளுக்கு இடையே 'பெகு'வின் மேல் படையெடுத்து வெற்றியடைந்த பிறகு தன்னுடைய வெற்றியைப் பறை சாற்றும் நோக்கத்துடன் இந்த வெற்றித் தூண்களை அல்லது ஜயஸ்தம்பங்களை அமைத்தான் என்று பர்மா அகழ்வாராய்ச்சியாளர்கள் (உதாரணம் டெசெயங்கோ -1912) கூறுகின்றனர். அவனுடைய மெய்க்கீர்த்திகளைக் கூறும் கல்வெட்டுகளில் 'திருமன்னி வளர விருநில மடந்தையும்' என்று இருக்கும் வரிகள் சிதைந்த ஒரு தூண் இன்றும் பர்மாவில் உள்ளது.6 கி.பி. பதினொராம் நூற்றாண்டுக்குரிய தமிழ் மொழியின் வரி வடிவத்தில் இக்கல்வெட்டுச் செய்திகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதாக நம்பப்படுகின்றது. டெசெயங்கோ, அவை இராசேந்திர சோழனுடைய வெற்றித்தூண்களே' என்பதை (ARCHOLOGICAL REPORT ON BURMA, 1908, PARA 25) உறுதியிட்டுக் கூறியுள்ளார். ஆனால் 1918 ஆம் ஆண்டில் கோடஸ் (CODES) என்னும் டச்சு ஆய்வாளர் மலாயா தீபகற்பத்தில் உள்ள 'கெடா' என்னும் பகுதியே இராசேந்திர சோழனின் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படும் கடாரம் என்று தாம் கருதுவதாகத்

தெரிவித்தார். அவருடைய கருத்தினை அக்காலத்து அறிஞர்கள் போற்றியதால் இராசேந்திர சோழன் பர்மா போகவில்லை என்ற கருத்து பரவி அவ்விரு வெற்றித்தூண் தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் பொய்யானவை என்று புறக்கணிக்கப்பட்டன. ஆனால் கல்வெட்டுக் கலைஞர் வெங்கையா அவர்களின் ஆராய்ச்சி முடிவு, பர்மியக் கல்வெட்டு அதிகாரி டெசெயங்கோ அவர்களின் கருத்தை உறுதிப்படுத்தவே உதவுகின்றது.

பர்மிய கல்வெட்டுத்துறை அறிக்கையை அலசி ஆராய்ந்தபொழுது இராசேந்திர சோழன் இருமுறை கடற்படை துணையோடு பர்மா மீது படையெடுத்துள்ளான். முதல் படையெடுப்பு அந்தமான் - மாநக்காவரம் தீவுகளில் படையெடுக்க தங்கி அங்கிருந்து பர்மாவின் மீது படையெடுத்துச் சென்றிருக்கலாம் எனத் துணிந்து சொல்ல சான்றுகள் உள்ளன. முதலாவது படையெடுப்புக் குறித்து பர்மிய சான்றுகள் உள்ளன. முதலாவது படையெடுப்புக் குறித்து பர்மிய நாட்டுக் கல்வெட்டு ஒன்று திரித்து ஒரு கதை சொல்கிறது.7 கயன் சித்தா என்ற பர்மிய மன்னன் காலத்தில் (KYANZITTHA, 1084-1113) பகான் நகரத்திற்குச் சோழ அரசன் வந்தான். அச்சோழ மன்னனுக்குப் புத்தம், தருமம், சங்கம் என்னும் முப்பொருள் தத்துவங்களைப் பொன் ஏட்டில் சிவப்பு மையால் எழுதி பர்மாவின் அரசன் வரவேற்பு செய்தான். சோழ அரசன் புத்தர் பெருமானுடைய போதனைகளைச் செவிமடுத்து, பக்திப் பரவசமாகிப் புத்த சமயத்தைத் தழுவினான். தன் நாட்டிற்குச் சென்று, அம்மதத்திற்குத் தொண்டாற்றப் போவதாகக் கூறி சோழ மன்னன் சென்றான் என்கிறது அக்கதை. ஆனால் அக்காலத்தில் சோழ மன்னனாக இருந்தவன் முதற்குலோதுங்க சோழன் (1070-1120) அவன் சோழப்படைத்தலைவனாக இருந்தபோது கடாரத்திற்கு பெரும்படையோடு போயிருக்கிறான். கலிங்கத்துப்பரணி என்ற பழங் நூலில் 'பரக்கு மோதக் கடாரம் அழித்த' நாள் என்கிறவர்கள் பாடலில் வருகின்றன. ஆகவே பர்மியக் கல்வெட்டு கூறும் சோழ அரசன் யார் என்று பர்மிய வரலாறும், சோழரின் வரலாறும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் சோழனுடைய ஆட்சிக்குட்பட்ட நாகப்பட்டினத்தில் இராசஇராசப்பெரும்புள்ளி, இராசேந்திர சோழப் பெரும்புள்ளி என்னும் இரண்டு புத்த விகாரங்கட்கு குலோத்துங்கச் சோழனும் ஊர்களைத் தானமாக வழங்கியிருக்கிறான். அவன் சைவனாக இருந்த போதும் புத்த சமயத்தையும் ஆதரித்திருக்கிறான். அது அவன் எடுத்த முடிவன்று, இராஜராஜ சோழனும், இராசேந்திர சோழனும் அதே முடிவை எடுத்தவர்கள். கயன் சித்தாவைச் சந்தித்தது சோழ அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருக்கலாம். அவனையே சோழ இளவரசன் என பர்மியக் கல்வெட்டுகள் கூறியிருக்கலாம். வரலாற்று ஆசிரியரான நீல கண்ட சாஸ்திரி கயன்சித்தா என்ற மன்னன் 1084 இல் முடிசூடிக்கொண்டான். 28 ஆண்டுகள் அவன் ஆட்சி செய்தான். அவன் கட்டிய புகழ் பெற்ற ஆனந்தா கோவிலைக் கட்டினான். கோவிலின் கோபுரம் கோயில் மணி வடிவமைப்பிலும், கீழ்ப்பகுதி தென்னிந்திய கோயில்களின் கட்டட வடிவமைப்பிலும் கட்டப்பட்டது. அவன் சோழ நாட்டு இளவரசி ஒருத்தியை மணம் செய்து கொண்டதாக கூறுகின்றார். ஆய்வாளர் வெங்கையா அவர்களின் கூற்றுப்படி கடாரப்படையெடுப்பின் போது இராசேந்திர சோழன் பர்மாவுக்குள் நுழைந்து கடலோர பர்மாவின் துறைமுகமான 'பப்பாளத்தை'(பப்பாளம்) கைப்பற்றியிருக்கிறான். பப்பாளம் பர்மாவில் இருந்ததை மகாவம்சம் சொல்கிறது. ஆகவே இராசேந்திர சோழன் கைப்பற்றிய பப்பாளமும், மகா வம்சத்தில் குறிப்பிடப்படும் பப்பாளமும் ஒரே இடம்தான் என்கிறார் வெங்கையா. அதனை உறுதிப்படுத்துவதோடு, கடாரமும் பப்பாளமும் வேறு, வேறு என்பதை இராசேந்திர சோழனின் மெய்க்கீர்த்திக் கல்வெட்டுகள் கூறுகின்றன.

'அலைகடல் நடுவுட் பகலகலஞ்செலுத்திச்
சங்கிராம விசையோத்துங்கவர்
னாகிய கடாரத்தரசனை வாகையும்
பொருகடல் கும்பக்கரியொடு மகப்படுத்..'

என்ற மெய்க்கீர்த்தி கல்வெட்டுவர்கள் 'கடாரம்' என்ற நாட்டையும் அதனை ஆண்ட

'சங்கிராமவிசையோத்துங்க வர்மணையும் குறிப்பிடுகிறது. அதே கல்வெட்டு வரிகளில்

ஆழ்கட லகழ்சூழ் மாயிரு டிங்கமும்
கலங்கா வல்வினை இலங்கா சோகமும்
காப்புறு நிறைபுனல் மாப்பப்பாளமும்

என்று வருகிறது. இதில் 'மாப்பப்பாளமும்' என்பது பர்மாவின் பப்பாளம் தான்... கடாரமும் பப்பாளமும் ஒன்று என்றால், ஒரே நாட்டைச் சேர்ந்தது என்றால் அவற்றைத் தனித்தனியாகக் குறிப்பிடவேண்டிய அவசியம் என்ன? ஆகவே கடாரம் வேறு; பப்பாளம் வேறு... பர்மிய வரலாற்று நூலில் (A HISTORY OF BURMA) MAUNGHTIN AGNG என்பார் மலாய் நீரிணைப் பகுதியில் இருந்த ஸ்ரீ விஜயா அரசை சோழர்கள் தாக்கியதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது...

அக்கால வரைபடத்தைப் பார்க்கின்ற போது நாகப்பட்டினத்தில் இருந்து புறப்பட்ட சோழரின் கடற்படைகள் வங்காள விரிகுடா வழியாக நக்கோவாரம் (நிக்கோபார்) தீவுகள் வழியாக நேரே பப்பாளம் (பர்மா) போய் அங்கிருந்து கடாரம் (மலாயர்) போயிருக்கலாம். அல்லது கடாரம் போய் பப்பாளம் போயிருக்கலாம். ஆகவே பர்மாவில் உள்ளவை இராசேந்திரனின் கல்வெட்டுகள் தான் எனச் சொல்ல முடியும். அதனை பர்மிய கல்வெட்டு அதிகாரியே ஒப்புக்கொள்கிறார். அப்படியிருக்கும் போது ஹாலந்து கோர்டெஸ் கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

பர்மாவில் பாகாங்கு என்னும் இடத்தில் ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டுக் கிடைத்திருக்கிறது. அக்கல்வெட்டு கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. குலசேகர (சேரமான்) ஆழ்வாரின் முகுந்த மாலை என்ற வடமொழி நூலில் உள்ள ஆறாம் சுலோகத்தில் கீழ்க்காணும் தமிழ்ப்பகுதியோடு முடிகின்றது.

சுவஸ்திஸ்ரீ பக்கம் ஆன அரிவர்த்தனப்
புரத்து நானாதேசி விண்ணகர்
ஆழ்வார் கோயில் திருமண்டபமும்
திருக்கதவின் இட்டேன், மலை மண்டபம்
தூய மகோதையர் பட்டினத்து
ஈராயிரான சிறியனான சீகுலசேகர
நம்பியேன்.

கி.பி. 1057 இல் சோழரால் கட்டப்பட்ட பிள்ளையார் கோவில் தட்டோன் என்னும் நகரில் இன்றும் இருக்கின்றது. கி.பி. 1279 ஆம் ஆண்டு கல்வெட்டில் கடவுள் மஹாபிண்ணை (மகாவிநாயகர்) அல்லது கணேசாவைப் பற்றிய குறிப்புகளைக் காணலாம். கி.பி. 1179 இல் கிடைத்த கல்வெட்டில் காவம்பட்டி (GOVAMPATTI) புத்தர் அவருடைய இரு சீடர்கள் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பர்மாவில் காவம்பட்டியை சிவனின் மகனான பிள்ளையாரோடு தொடர்புபடுத்தி பேசுகிறார்கள். அதே போன்று புகழ்வாய்ந்த புத்தத் துறவிகளை இந்துக்கடவுள்களோடு தொடர்பு படுத்தி வழிபடும் பழக்கம் பர்மாவில் இருந்தது. கி.பி. 1930 ஆம் ஆண்டில் குறுகிய தொப்பையும், மயிர் மழுக்கை செய்த ஓர் கணேசர் உருவம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் கணேசரும், இந்த தொப்பையுள்ள உருவமும் பர்மாவில் மக்கள் பாராட்டுக்குரியதாக இருந்தன என ட்யூராய் சொல்லி (DUROISELLE) என்பார் கூறுகின்றார்.

சிவன், கணேசர், நந்தி போன்ற சிவவழிபாடு தொடர்பான சிலைகள் பர்மாவில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதால் தென் இந்திய வர்த்தக குடும்பங்கள் இப்பகுதிகளில் குடியேறியிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. அவ்வாறு குடியேறிய தென் இந்தியர்கள் தங்கள்

சமயத்தை மறக்காமல் தங்கள் சமய உருவச் சிலைகளைக் கொண்டு வந்து வழிபாடு செய்திருக்க வேண்டும் ஆனால் இவ்வழிபாடு பர்மிய மக்களின் வழிபாடாக இருந்ததில்லை. பர்மாவில் பிரமா, மற்றும் பிற இந்து கடவுள்களின் செல்வாக்கு மிகக்குறைவாகவே இருந்தது எனலாம். பகானில் புத்தர் கோயில்களுக்கு நடுவில் மனுவா (MANUHA TEMPLE) கோயிலுக்கு அருகில் இருக்கும் நன்பயா 10.(NANPAYA TEMPLE) கோவிலில் நான்கு முகங்களுடன் தாமரைப் பூக்களைக் கையிலேந்திய பிரபாவின் உருவம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கோயில் மனுஹா (MANUHA) என்ற மொன் (MONKING) என்ற இன மன்னனால் 1060-1070 இல் கட்டப்பட்டதாகும். இன்னொரு கோயில் நட்லாவுங்கியாங் (NAT-HLAGNG-KYAUNG). அது பகானில் (BAGAN) இருக்கும். ஆயிரக்கணக்கான புத்தர் கோயில்களுக்கு நடுவே இருக்கும் இந்துக் கோயிலாகும். அது 11 ஆம் நூற்றாண்டில் மேற்கோபுரம் பம்பரத்தின் வடிவமைப்பில் சீழே தென்னிந்திய கோவில் வடிவத்தில் விஷ்ணுவிற்காக கட்டப்பட்டதாகும். விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களையும் கோயிலின் உட்புறச் சுவர்களில் புடைச்சிற்பங்களாகப் பார்க்கலாம். அவற்றில் ஒன்பதாவது அவதாரமாக இருப்பது புத்தராகும்.

பகான் ஆட்சிக் காலத்தின் பிற்பகுதியில் பர்மியக் கல்வெட்டுகளில் சிவவழிபாடு தொடர்பான செய்திகள் இருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் இலிங்க உருவ வழிபாடு இருந்தது என லின்துயின் கிராமத்தில் கி.பி. 1235 இல் வெளியிடப்பட்ட ஓர் கல்வெட்டின் மூலம் அறியலாம். நட்லாவுங்கியாங்கிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ஓர் சிவன் உருவச்சிலை பகானிலுள்ள ஆனந்தா அருங்காட்சியகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சிலையின் உருவ அமைப்பும் வேலைப்பாட்டுத்திறனும் தென்னிந்தியப் பாணியை (வடிவமைப்பை) வெளிப்படுத்துகின்றது. மியின் பகானில் உள்ள ஆற்றங்கரையில் ஓர் சிவன் சிலை கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.

பகானில் உள்ள ஆனந்தா கோவிலுக்கருகில் அருங்காட்சியகத்தில் சமயம், கட்டடக்கலை ஆகியவற்றின் வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் பலவற்றைக் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்கள். அதன் வராந்தாவில் பல்வேறு இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளை வைத்திருக்கிறார்கள். அவற்றில் பகான் காலச் சமயப்பணிக்கு நன்கொடை செய்தவர்களின் விபரங்களை பர்மிய, மொன் (MON) பையூ (PYU)தமிழ், சியாம், சீனம் ஆகிய மொழிகளில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஐராவதி நதி ஓடும் அந்த செம்மண் பூமியில் இந்தியாவின் தென், வடக்கு, மத்திய இந்துக் கோயில்களின் வடிவமைப்பிலும், பர்மிய, சிங்கள புத்தர் கோயில்களின் வடிவமைப்பிலும், கம்போடிய அங்கோர் வாட் இந்து கோயில்களுக்குப் பதில் சொல்வது போல் தேராவாத பௌத்தக் கோயில்கள் ஆயிரக்கணக்கில் கட்டப்பட்டுள்ளன. 42 கி.மீட்டர் எல்லைக்குள் எப்பக்கம் திரும்பினாலும் பாகன் ஆட்சி காலத்தின் 10 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் 13ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டக் காலத்தில் மன்னராலும், மதகுருமார்களாலும், மக்களாலும் அவை கட்டப்பட்டுள்ளன. பகானில் உள்ள அபேயதன கோவிலின் சுவர்களில் (ABEYADANA TEMPLE) சிவா, விஷ்ணு, இந்திரன் ஆகியோரின் உருவங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. இக்கோவில் கட்டப்பட்டதைப் பற்றியே ஒரு கதை உண்டு.

1057 இல் தட்டான் என்ற பகுதியில் இருந்த மொன் என்ற அரசைக் கைப்பற்றியது பகான் அரசு. பகான் அரசுக்கு சவ்லு என்பவன் 1077 இல் அரசனாக இருந்தான். பகான் அரசைப் பழிவாங்கத்துடித்த மொன் புரட்சியாளர்கள் சவ்லுவை கைப்பற்றிக் கொண்டார்கள். அதனைக் கண்டு கோபங்கொண்ட சவ்லுவின் சகோதரன் கெயன்சித்தா மொன் புரட்சியாளர்களைக் கொன்று 1084 இல் பகான் மன்னனானான்.

சகோதரனைக் கொன்ற 'மொன்' புரட்சியாளர்களோடு போர் செய்த போது ஒரு நாள் தன் காதலியை இப்போது அபேயதன கோவில் இருக்கும் இடத்தில் சந்திக்கக் காத்திருந்தான். கெயன்சித்தா காதலியைக் காணாததால் களைப்பில் அங்கு தூங்கிவிட்டான். அவன் மீது

வெய்யில் படாமல் ஒரு பெரிய நாகப்பாம்பு தன் தலையைக் குடையாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்ததாம். கெயன் சித்தாவைக் காணவந்த காதலி நாகபாம்பைப் பார்த்துச் சத்தம் போட சத்தம் கேட்டு கெயன்சித்தா விழித்தான். அவன் விழித்துக் கொண்டதுமே அந்தப் பாம்பு அங்கிருந்து போய்விட்டது. கெயன் சித்தா நாகப்பாம்பு தன் மீது வெய்யில் படாமல் இருக்க நிழல் கொடுத்ததன் அடையாளமே, தான் மன்னனாகப் போகிறேன் என்பதாக உணர்ந்தான். அதன்படி 1084 இல் மன்னனான கெயன்சித்தா தன் காதலியைத் திருமணம் செய்து அவள் நினைவாகக் கட்டி அவளின் பெயரையே அந்தக் கோவிலுக்கு வைத்தான். அது தான் அபேயதனா கோவில்...அபேயதனாக் கோயிலைக் கட்டிய மன்னன் கெயன்சித்தா இந்து மதத்தின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவனாக இருந்திருக்கலாம். எனவேதான் விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன் ஆகியோரின் உருவங்களைச் சித்திரமாக எழுதி வைத்துள்ளான்.

சில ஆய்வாளர்களின் கருத்துப்படி பர்மாவில் பௌத்தம் பரவிய போது இந்து சமயமும் உள்வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. பர்மாவில் இந்துக் கடவுள்களில் விஷ்ணுவிற்கே செல்வாக்கு மிகுதியாக இருந்திருக்கிறது. எல்லா முக்கியச் சடங்குகள் நடப்பதற்கு முன் விஷ்ணு வழிபாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. வாழைப்பழங்கள், கரும்பு, பாய், பூக்கள், மெழுகுவர்த்தி, கோப்பை வடிவமுள்ள ஒரு பாத்திரத்தில் வேகவைத்த அரிசி என்பனவற்றை விஷ்ணுவுக்கு நைவேத்தியமாக வைப்பார்கள். பகானில் வழிபாடு செய்யப்பட்ட முதற்கடவுள் விஷ்ணுவாகும்.

புத்த சமயம் இந்தியாவில் மறையத் தொடங்கியவுடன் தென் இந்தியாவிலிருந்து பல்லவர், சோழர் கட்டடக் கலை - நுட்பங்கள் பர்மாவிற்குச் சென்றன. புத்த சமயத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் கூட இக்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்டு குறிப்பாக ஆற்றின் கழிமுக அரங்கத்தைச் சார்ந்த பர்மாவின் பகுதிகளில் பயன்படுத்தினார்கள் எனக் குவாரிட்ஸ் வேல்ஸ் (QUARITTC H WALES) என்பார் கூறுகின்றார். 1090 இல் பகானில் கட்டி முடிக்கப்பட்ட ஆனந்தா கோவில் 'வட இந்திய சிகரத்தை உடைய தென் இந்தியக் கோவில் எனச் சரியாகவே வர்ணிக்கிறார். போர்ச் ஹேமர் (FORCHHAMMER).

பர்மா, சியாம், கம்போடியா அரசு அவைகளில் சடங்குகளை நடத்தியவர்கள் பிராமணர்கள். அவர்கள் அரசர்களின் சோதிடர்களாகவும் பணிபுரிந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் தென்னிந்தியாவிலிருந்து போனவர்கள்.

தொடக்கத்தில் தலையங் மொழியின் எழுத்துக் தொகுதி (TALAING ALPHABET) நான்காவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வெங்கி மொழியின் எழுத்துத் தொகுதியைத் (VENGI ALPHABET) தழுவிருந்தது எனப் போர்ச்ஹேமர் கூறுகின்றார். மான் என்னுமிடத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பண்டைய கல்வெட்டுக்களின் கையெழுத்து முறையும், மத்திய சியாமில் (தாய்லாந்தில்) லோப்புரியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கற்றூண்களில் உள்ள கையெழுத்து முறையும் கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பல்லவ கையெழுத்து முறையினைத் தழுவிருக்கின்றன. மற்றக் கல்வெட்டுகளில் கிடைத்த சான்றுகளும் தென் இந்திய மொழிகளின் தொடர்பின் மூலம் பர்மிய எழுத்துத் தொகுதி உருவாகி இருக்கலாம் என உறுதிப்படுத்துகின்றன.

புரோமியில் இருபது பொன்னேடுகளைக் கொண்ட ஓர் ஓலைச்சுவடி கிடைத்திருக்கிறது. அதில் பாலி மொழியிலுள்ள மறைநூல் கருத்துக்கள், சுலோகங்களாகப் 'பையு' (PYU) மொழியில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அப் 'பையு' மொழி எழுத்துக்கள், தமிழ் மொழியின் பழைய எழுத்து வடிவமான வட்டெழுத்தைப் போன்று எழுதப்பட்டுள்ளன. அவ்வெழுத்து வடிவம் நேரடியாகத் தென் இந்தியாவில் இருந்து கொண்டு செல்லப்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது. களிமண் பட்டயங்களிலும், வெள்ளிப் பாத்திரங்களின் மீதும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களாலும், பழைய புரோமில் ஈனயான பௌத்த சமயத்தோடு, மகாயான பௌத்த சமயமும் இந்து சமயமும் செல்வாக்குற்று

இருந்ததைத் தெரிகிறது. இதனை அங்கு கிடைத்துள்ள சிற்பங்களும் வெண்கலச்சிலைகளும் உறுதிபடுத்துகின்றன.

பர்மாவின் பழங்குடி மக்களான பையூக்கள் (PHU PEO PLE) இறந்தோரின் சாம்பலைத் தாழியிலிட்டு அதன் மீது இறந்தோரின் பெயரை எழுதிப் புதைக்கும் பழக்கம் உடையவராக இருந்தனர். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டு அளவில் புதைக்கப்பட்ட தாழிகளின் மீது 'ஆரிய விக்கிர, தைரிய விக்கிரம, சிம்ம விக்கிரம' என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவை யாரோ ஓர் அரசமரபைக் குறிப்பதாகத் தெரிகின்றது. இதிலிருந்து பையூத் தலைவர்கள் இந்திய ரத்தக்கலப்பு உடையவர்களாகவோ இந்திய வம்சாவழியினராகவோ இருந்திருக்கலாம் என்பது தெரிகின்றது. மேலும் சில தாழிகளில் 'வர்மன்', 'விக்கிரமன்' என்னும் பெயர்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தாழிகளில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அத்தாழிகளில் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட காலம் நம் கருத்தைக் கவர்கிறது. அக்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் ஆட்சி செய்த பல்லவர்கள் 'வர்மன்' என்ற பட்டப் பெயரைச் சூட்டிக் கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இதனால் தமிழகத்திற்கும் பர்மாவிற்கும் நெருங்கிய அரசியல் தொடர்பு இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை இந்தப் பெயர்கள் உறுதி செய்கின்றன. இதே போன்று 'வர்மன்' கம்போடிய மன்னர் பரம்பரையிலும் இருந்திருக்கின்றன.

கி.பி. ஏழாம் அல்லது எட்டாம் நூற்றாண்டில் செய்யப்பட்டதாகக் கருதப்படும் வெள்ளியிலான பேழை ஒன்றைத் தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியாளர் கண்டெடுத்தார். அப்பேழையில் புத்தரின் திருவுருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. பேழையின் மூடியின் ஓரத்தைச் சுற்றிலும் பையூ மொழியிலும், பாலிமொழியிலும் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. அவ்வெழுத்துக்கள் தென்னிந்தியாவிற்குரிய கிரந்த எழுத்துக்களைப் போன்று தோன்றுகின்றன. அவை பெரிதும் பல்லவர் காலத்து எழுத்து வடிவத்தைச் சார்ந்துள்ளன.

அந்தப்பேழையின் கீழ்புறத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்கள் 'ஸ்ரீ பிரபு வர்மன் 11. என்ற ஓர் அரசனைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஸ்ரீ பிரபு வர்மன் அந்நாட்டை ஆண்ட பான் அரசு' மரபைச் சேர்ந்தவனாக இருக்கலாம். வர்மன் என்ற பட்டப்பெயர் பல்லவ மன்னர்கட்கு உரியது. பர்மாவை ஆண்ட 'மான்' அரசு மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழகத்தை ஆண்ட பல்லவர்களைக் கண்டு தாங்களும் 'வர்மன்' எனச் சூடியிருக்கலாம். மேலும் பல இந்தியச் சொற்கள் (அவற்றில் தமிழ்ச் சொற்களும் அடக்கம்) 'மான்' மொழியில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பகானில் பல்லவர் சிற்ப முறையினைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்டுள்ள சிற்பங்கள் பல கிடைத்துள்ளன. அவைப் பண்டைக்கால புரோமி நகரில் காணப்படும் இந்து சமய சிற்பங்களாகும். அவற்றின் தலைகள் சிதைந்து போயுள்ளன. அவை பல்லவர் சிற்ப முறையினைப் பின்பற்றி செய்யப்பட்டுள்ளன. தென்னிந்தியாவில் காணப்படும் சிற்பமுறையோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய ஒரு ஸ்தூபி 1926-27 இல் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

வங்காள விரிகுடா வழியாக, கடல்மார்க்கமாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்தவர்கள்¹² பர்மாவின் கரைக்கு வந்ததும் ஐராவதி நதிமூலமாக பகானுக்கு வந்து வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டார்கள். பிறகு காலப்போக்கில் அங்கு குடியேறினார்கள், அவ்வாறு குடியேறிய இரு தமிழ்ச்சகோதரர்கள் அங்கு மகாவிஷ்ணுவின் அனந்தசயன சிலையை நிறுவி வழிபட்டு வந்திருக்கின்றனர். அங்கிருந்த பழங்குடிமக்களும் அந்த விஷ்ணுவழிபாட்டைக் கடைபிடித்து வந்தார்கள். அக்கோயிலை பர்மிய மொழியில் நடமுயவன் சவ்ன் (தேவன் சயனித்திருக்கும் மடம்) என்று அழைத்தனர்.

அக்காலக்கட்டத்தில் வாழ்ந்த புராதன மக்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளும் அளவிற்கு கலை, கலாச்சார, பண்பாடுகள் சிறப்பாக இருக்கவில்லை. தென்னாட்டிலிருந்து வந்த

கலைகள், பண்பாடுகள், வழிபாடுகள் தான் அவர்களை பண்படவைத்தன. மியான்மர் வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெற்ற பகான் காலத்துக் கட்டடக்கலைகள், கலாச்சாரப்பண்பாடுகள், வழிபாடுகள் யாவற்றிலும் தென்னிந்தியப் பாணிகளையே காண முடிகின்றன. பிற்காலத்தில் அவை படிப்படியாக மாறிக் கொண்டே வந்த போதும் இன்று வரை அவர்களது பழக்க வழக்கங்களில் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் சாயல்கள் மருவியிருப்பதைக் காண முடியும் பர்மிய எழுத்துக்களின் தொனியில், வடிவத்தில், பேசும் வார்த்தைகளுக்கான சொற்களில் தமிழ், சமஸ்கிருதம் என்பன கலந்தே இருக்கின்றன...

அக்கால கட்டடத்தின் பெருமைகள் அன்றும், இன்றும் என்றும் பர்மாவின் சரித்திர ஏட்டில் ஒரு சிறப்பான, முக்கியமான அம்சமாக இடம் பெற்றுள்ளதை காண முடியும். அந்தக் காலத்தை 'விஷ்ணுகாலம்' என்றும், அன்றைய பண்பாட்டை 'விஷ்ணு பண்பாடு' என்றும், அன்றைய பண்பாட்டை 'விஷ்ணு பண்பாடு' என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளதை மியான்மர் சரித்திரப்பாடநூல்களில் படித்திருக்கிறார்கள். அன்றைய மக்களின் நடை, உடை, பாவனைகளும், அணிகலன்களும் மற்றும் சிகை அலங்காரங்களும் முழுக்க, முழுக்கத் தென்னாட்டுப்பாணியாகவே இருந்திருக்கின்றன. பெண்கள் இடுப்பில் பரதக்கட்டும், கச்சையும் நீளமான மேலாடையும் அணிந்து ஆடவர்கள் சோமக்கட்டும், அங்க வத்திரமும் அணிந்து மிகவும் பண்பட்டவர்களாய் இருந்திருக்கின்றனர். இது அக்கால சோழ மன்னர்களின் பாணி எனலாம்.

அன்றைய நடனக் கலைகள் தமிழ்நாட்டின் பரதக் கலைகளாகவே இருந்திருக்கின்றன. இன்றும் பர்மியர்களின் கலாச்சார நடனங்கள், அபிநயங்கள் பார்க்க வித்தியாசமாக இருப்பது போல் தோன்றினாலும் கவனமாய் உற்று நோக்கினால் அவைகள் தமிழின் கலைவடிவங்களிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டக் கிளைகள் தான் என்று உணரலாம். அத்துடன் தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடிவம், ஒலி என்பனவற்றிலும் பர்மிய எழுத்துக்களின் வரி வடிவம், ஒலி என்பன ஒத்துப் போகின்றன. சாந்தி, நீலா, உமா, சீதா, ராமா, பார்வதி, கல்யாணி, மேகலா போன்ற சொற்கள், சூரியன், சந்திரன், பூமி, ஆகாசம் போன்ற சொற்கள் பர்மியச் சொற்களில் பர்மிய வழக்கில் நிறைந்துள்ளன.

விஷ்ணு காலம் எனச் சொல்லப்பட்ட 'பழைய விஷ்ணு புறம்' இருந்த இடங்களில் மண்ணுக்குள் புதையுண்டு போயிருந்த பொருட்களை 1961-62 இல் மியான்மர் அரசாங்கம் அகழ்வாராய்ச்சியின் போது எடுத்தபோது அங்கு அரசமாளிகைகள், அரசவை, சிறைச்சாலை போன்ற கட்டடங்கள், வெள்ளி நாணயங்கள், பொற்காசுகள், மண்பாணைகள், புதைக்கப்பட்ட பாணைகள், அப்பாணைகளுக்குள் இறந்து போனவர்களின் சாம்பலும், எழும்புத்துண்டுகளும் மற்றும் பல பொருட்களும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பழைய விஷ்ணுபுறம் புதையுண்டு போயிருந்த அதே இடத்தில் மறுபடியும் மியான்மர் (பர்மிய) மொழியில் பழைய விஷ்ணுபுறம் என்றும், ஆங்கிலத்தில் ANCIENT VISHNU CITY என்றும் பெயர்க்கம்பம் நாட்டி மீண்டும் அறிவித்துள்ளனர்.

பழைய விஷ்ணுபுறம் தோண்டி எடுக்கப்பட்டபோது லிங்கத்தின் அடித்தளம் போன்ற வட்டமான கல் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தனர். அக்கல் சிதைந்து போன லிங்கத்தின் கல் என்பதால் இந்து மதக் கோட்பாடுகள் அங்கு இருந்திருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். சிவலிங்கம் சைவக் கடவுள் என்றாலும் வைணவக் கடவுளான விஷ்ணுவுக்கும் இடம் இருந்திருக்கின்றன. வரலாற்றுச் சான்றுகளைப் பார்க்கின்ற போது விஷ்ணுபுறம் ஒரு முறை அழிந்தும் மறுபடியும் அது மீளக் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

விஷ்ணுபுறம் பற்றிய புராணக்கதையும் உண்டு. முன் ஒரு பிறப்பில் மகாவிஷ்ணுவின் தங்கையாக பிறந்தவளும், இப்பிறப்பில் ஒரு ரிஷியின் ஆசிரமத்தில் வளர்ந்த ஒரு மங்கையின் அழகுரல் கேட்டு அவளது இடர் தீர்க்க மகா விஷ்ணுவே இந்த அழகான நகரத்தை தமது சக்தியால் உண்டாக்கி, அளித்து, அரசாண்டு வந்தார் என்பது ஒரு சரித்திரம். அந்த

மங்கையின் பெயர் பகந்துவா அரசி, அவள் பெயருக்கு ஏற்ப அழகில், வீரத்தில், செல்வத்தில் முன் ஜென்மப்பகையின் வைராக்கியத்தில் அசையா நிலை பெற்றவளாய், தன்னை வஞ்சித்து, சிறை பிடித்து, தன் நாட்டையும் அழித்து அவனது பட்டத்தரசியாக்கிக் கொண்ட அரசனை வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்டவளாவாள்.

விஷ்ணுபுறம் அழிந்து போன பிறகு வெகுகாலத்திற்குப் பின்பு கலிங்க நாட்டு மன்னன் மீண்டும் அதே இடத்தில் விஷ்ணுபுறத்தை நிறுவி ஆண்டு வந்ததாக மியான்மர் மொழிநூல்களில் காணப்படுவதால் அவ்வரசன் காலத்தில் சைவ மதம் இருந்திருக்கலாம். அந்த நகரம் சிறப்புற்று இருந்த காலங்களிலும் பிற்காலங்களிலும் இந்து மதம் அங்கு இருந்திருக்கலாம் என்பது மியான்மர் சரித்திர ஆய்வாளர்களின் முடிவு...

மிகப்பழமையான நகரமான 'விஷ்ணுபுறம்' சைவ சமயம், வைஷ்ணவ சமயம் பெருமைகளைத் தாங்கியதோடு தென் இந்திய, குறிப்பாகத் தமிழர்களோடான தொடர்பையும் கொண்டதாக இருப்பதைப் போல் அதற்குப் பிறகு அதே போன்று புகழ் பெற்று பகான் நகரம் இருந்ததையும் பர்மாவில் வாணிபத்தில் தமிழர்கள் ஈடுபட்டிருந்த செய்தியையும் 1470 இல் பர்மா போன ரஷ்ய நாட்டுப் பயணி நிகிதின் குறிப்பிடுகிறார். அங்கு (துறைமுகத்தில்) தமிழர்களே அதிகமாக வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த செய்தியையும் அவர் சொல்கிறார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பழந்தமிழர் பரவிய நாடுகள், பழ. நெடுமாறன் (மியன்மா-பக்கம் 61)
- 2,3,4, 5 பிற்காலச் சோழர் சரித்திரம், டி.வி. சதாசிவ பண்டாரத்தார்
6. அயல்நாடுகளில் தமிழர், முனைவர் எஸ். நாகராஜன், தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்
7. தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் தமிழர்பண்பாடு, க.த. திருநாவுக்கரசு
8. பழந்தமிழர்பரவிய நாடுகள், பழ. நெடுமாறன்
9. அயல்நாடுகளில் தமிழர், முனைவர் எஸ். நாகராஜன்.
10. PICTORIAL GUIDE TO BAGAN
11. அயல்நாடுகளில் தமிழர், முனைவர். எஸ். நாகராஜன்